

Het grote Babylon

Dr. J.A.Seiss

Dr. J.A.Seiss was tijdens de negentiende eeuw predikant te Philadelphia in de Verenigde Staten. Het onderstaande is een bewerking van enkele hoofdstukken uit zijn boek *De komende Christus, aangekondigd in het boek der Openbaring* (Brussel, 1892).

Reeds tweemaal hebben wij in het boek Openbaring gehoord van het grote Babylon en haar rampen: eerst in hoofdstuk 14:8, als een vooruitblik. Daarna in hoofdstuk 16:19, waar gezegd wordt dat haar zonden voor God in gedachtenis gebracht worden, om het de drinkbeker te geven met de wijn van de gramschap van Zijn toorn. De bijzonderheden van dat oordeel en het karakter van deze geheimzinnige stad worden beschreven in de hoofdstukken 17 en 18. Zoals bij de eerste vermelding van het grote Babylon enigszins op de geschiedenis wordt vooruitgelopen, zo grijpen Openb.17-18 enigszins terug, aangezien deze hoofdstukken de details beschrijven van wat in het voorafgaande alleen in grote trekken was gezegd.

Het onderwerp zelf is een der belangrijkste van de hele Apocalyps, en van alle profetie. Maar hoewel de Schrift duidelijk genoeg is, is de uitleg in de praktijk moeilijk gebleken. Bij geen van de gebruikelijke methoden, volgens welke dit boek verklaard wordt, is het mogelijk tot een helder inzicht te komen aangaande de betekenis van dit visioen. Uitleggers die alles vervuld achten in de loop van de geschiedenis hebben zich genoodzaakt gezien het grote Babylon te houden voor stad, kerk of kerkelijk systeem van Rome, niet zozeer omdat de bijzonderheden van de bijbeltekst daartoe aanleiding geven, maar alleen omdat zij geen kans zagen hun theorie op een betere manier te handhaven. Dat Rome en het Roomse stelsel in dit visioen begrepen zijn, moet volmondig toegegeven worden. Maar dat dit de hele verklaring is, en dat de plotselinge val van het grote Babylon niets anders zou inhouden dan de val van het roomskatholicisme of de verwoesting van de stad Rome, moet beslist ontkend worden, indien we de woorden van de ziener tenminste willen opvatten zoals zij geschreven zijn. Laten we God om wijsheid bidden, opdat we niet mistasten en in deze visioenen zullen ontwaren wat Hij erin heeft gelegd!

Twee vrouwen

Het eerste wat mij treft is de duidelijke overeenkomst en de even duidelijke tegenstelling tussen de vrouw die in hoofdstuk 17 getekend wordt, en de vrouw, die in hoofdstuk 12 was beschreven. In Openb.12 “werd een groot teken in de hemel gezien: *een vrouw*”, hier wordt gezegd: “hij voerde mij in de geest weg naar een woestijn, en ik zag *een vrouw*”. Beide vrouwen zijn moeders: de eerste “baarde een mannelijk wezen, dat alle volken zal hoeden”, de tweede “is de moeder van de hoeren en van de gruwelen der aarde”. Beiden zijn prachtig gekleed. De eerste is “bekleed met de zon”. Haar gewaad is licht uit de hemel. De tweede is “gehuld in purper en scharlaken, en rijk versierd met goud, edelgesteente en paarden”. Al haar versierselen zijn van beneden, afkomstig uit de aarde. Beiden hebben grote macht en invloed: de eerste heeft “de maan”, de koningin van de nacht en de machten der duisternis, “onder haar voeten”, de tweede “heeft macht over de koningen der aarde”. Beiden worden vervolgd. Tegenover de eerste staat de draak, die wacht om haar kind te verslinden, haar verjaagt, naar de wildernis drijft, een rivier zendt om haar te doen wegspoelen, en oorlog voert tegen haar nakomelingen waar hij ze ook maar vinden kan. Tegenover de tweede staan de tien koningen, die haar uiteindelijk haten, haar berooid maken en naakt, haar vlees eten en haar met vuur verbranden, terwijl God haar in Zijn strengheid oordeelt, haar met plagen bezoekt, verwoest en ombrengt.

Dat ze elkaars tegenpolen zijn, zal niemand kunnen betwijfelen. De ene is een reine echtgenote, de andere een hoer. De eerste wordt gehaat door de machten der aarde, de tweede juist bemind en gevlod. De ene heeft haar element in de dingen van de hemel; de andere heeft haar levenssfeer “in een woestijn”. De ene brengt een edele nakomeling voort, die plotseling wordt weggevoerd naar God en Zijn troon; de andere brengt niets anders voort dan onreinheid, die Gods wraak over haar afroept. De ene wordt gedragen door hemelse vleugels, de andere wordt gesteund en gedragen door de macht van de draak (het beest met de zeven koppen en tien horens). De ene heeft een kroon van twaalf sterren, zij draagt de aartsvaders als haar koninklijk diadeem; de andere draagt op haar voorhoofd de naam van Babel, Israëls grootste verdrukker, en is “dronken van het bloed van profeten en heiligen en van allen, die geslacht zijn op de aarde”. De ene eindigt in een hemelse stad, het nieuwe Jeruzalem, gebouwd van onvergankelijk edelgesteente en versierd met al de heerlijkheid van God en van het Lam; de andere loopt uit op een stad die de bewondering van deze wereld wekt, maar plotseling

bezwijkt onder Gods ontzettende wraak, zodat zij de woonplaats der duivelen en een verblijfplaats van allerlei onreine geesten wordt.

De twee vrouwen die zo als rivalen tegenover elkaar worden geplaatst, moeten op dezelfde wijze beschouwd en verklaard worden. Zoals de antichrist staat tegenover Christus, als zijn rivaal en tegenpool, zo staat het grote Babylon tegenover de vrouw die de mannelijke zoon baart, als *haar* rivaal en tegenstandster. Als we beseffen, wat de eerste vrouw voorstelt, zullen we ook in staat zijn om te begrijpen wat er met de tweede wordt bedoeld.

Echtgenote en hoer

Zonder twijfel is de vrouw met de zon bekleed het symbool van de zichtbare kerk. Niet de kerk van een bepaalde periode, maar de kerk van alle tijden, vanaf de dagen van Adam en Eva tot aan de dagen van de antichrist, de som van alle gelovigen¹. Wat kan haar rivaal nu anders zijn dan de georganiseerde anti-kerk, de schijnkerk, de bruid van satan, de verzameling van valse gelovigen en afgodenaanbidders?

De meest opvallende bijzonderheid van deze vrouw is haar *hoereri*. De engel noemt haar: de grote hoer, en op haar voorhoofd draagt zij de naam: “Moeder der hoeren, en der gruwelen der aarde”. Wanneer de mensen als God vereren wat geen god is, of organisaties, leerstellingen, ceremoniën en vormen in de plaats stellen van wat God heeft geopenbaard, dan noemt de Schrift dit: hoereri, echtbreuk of overspel (Jer.3:6,8,9; Ezech.16:32, Hos.1 en 2, Openb.2:22). De reden daarvan is duidelijk. Het verachten van Gods geboden brengt onvermijdelijk het huwelijk, en daarmee ook reinheid en kuisheid, in diskrediet. Daarom gaan valse godsdiensten altijd met onzedelijkheid gepaard, tot in hun eredienst toe. Bovendien: het wezen van Gods wet is, dat wij de Here zouden liefhebben met ons hele hart. Dit wordt geëist van alle levenden. Vandaar dat de godsdienstige verering van enig

¹ Deze opmerking van Seiss is o.i. onjuist; wij geloven beslist **niet** dat de vrouw met de zon bekleed “de kerk van alle tijden” is. Haar tegenhanger, Babylon, ontstond immers pas ná de zondvloed. Volgens ons is de reine vrouw Gods echtgenote *Israël*. Ook zij ontstond pas na de zondvloed, toen God Abram opriep om Ur der Chaldeeën te verlaten en op reis te gaan naar het beloofde land [Noot van uw webmaster]

ander object, of het stellen van iets in de plaats van de levende God, geestelijke hoererij is, want het leidt de ziel af van de Enige die het waard is om te worden aanbeden, en het doet ons iets omhelzen dat op die eerbewijzen geen recht heeft.

Aangezien deze vrouw “de grote hoer” is, “de moeder der hoeren en der gruwelen der aarde”, moet zij belichaming en bron zijn van alle afgoderij, valse eredienst, en bederf van de ware godsdienst. Zij kan onmogelijk Rome alléén aanduiden, net zo min als de met de zon beklede vrouw alleen het Protestantisme kan voorstellen. Er waren gelovigen en heiligen gedurende de vierduizend jaren die aan de christelijke tijdrekening voorafgingen, en er waren afgodendienaars en afvalligen, vóórdat er pausen of keizers op het wereldtoneel verschenen.

Hoe zou Babylon “de *moeder* van de hoeren en de gruwelen der aarde” kunnen zijn, als haar geschiedenis niet veel verder dan tot de tijd van de pausen terugging? Het grote Babylon is de moeder van *alle* hoeren en gruwelen der aarde. Het pauselijke en heidense Rome is slechts één van haar dochters. De aarde heeft meer afgodische stelsels gekend! Rome was nooit “Babylon” in de zin van “moeder der gruwelen”. De positie van Rome in de geschiedenis maakt dat onmogelijk. De stad is daarvoor niet oud genoeg. Johannes voert ons in zijn profetie terug tot het *begin*: de wortel waaraan alle valse godsdiensten en gruwelen der aarde zijn ontsproten. Dit mogen wij niet uit het oog verliezen.

Van Babel tot Babylon

We moeten verder teruggaan in de geschiedenis, en dichter komen bij het landen van de Ark op de Ararat, om het werkelijke begin te vinden. Maar als we goed zoeken, dan vinden we dat ook, en wel onder dezelfde naam die deze “moeder van alle gruwelen” op haar voorhoofd draagt. Het tiende en elfde hoofdstuk van Genesis vertellen het ons.

Als we ons tot deze hoofdstukken wenden, waarin de oorsprong van de volken wordt geopenbaard, dan vernemen we dat Nimrod (een kleinzoon van Cham) de eerste machthebber was op aarde en tevens de eerste veroveraar. “Het begin van zijn koninkrijk was Babel”, in het land Sinear (Gen.10:8-10). Naar het land Sinear waren de aardbewoners, die destijds nog “één van taal en van spraak waren” (Gen.11:1), na de zondvloed getrokken. Onder Nimrod, wiens naam betekent: “een woeste panter”, begon de grote rebellie tegen God, die met de Babylonische spraakverwarring werd bestraft, en werd de grondslag gelegd voor alle latere gruwelen. Nimrod vestigde een gewelddadige heerschappij. Hij schoof Gods instellingen

terzijde en werd de grondlegger van de tirannie, die sindsdien zoveel verdrukking op aarde heeft doen komen. Bovendien werd hij de grondlegger van de afgoderij, doordat hij voorgaf te regeren als een incarnatie van het sterrenbeeld Orion of van de Zon.

De bijbel vertelt dat het de bedoeling van de mensheid was, om voor zichzelf *een naam* te maken, in het Hebreeuws *Sem*, d.w.z. een banier of teken van gemeenschap, dat als middelpunt zou fungeren en zou moeten voorkomen dat de mensen opnieuw over het aardoppervlak werden verspreid (Gen.11:4, vgl. Jer.13:11, 33:9; Ezech.39:13, Zef.3:20). Tegen Gods bedoeling in, hadden de overlevenden van de zondvloed besloten bijeen te blijven, en zij verlangden naar een gemeenschappelijk centrum. Dat *Sem* of *Sema* moest ongeëvenaarde grootheid, aantrekkelijkheid en hoogheid uitdrukken; in de taal van die tijd: een *Sema-Rama* zijn. Zo ontstond *Semiramis*, de duif-godin, die in het vaandel stond van alle Assyrische vorsten, en wier verering in de oudheid wijdverbreid was als de cultus van Astharoth, Astarte, de hemelse Afrodite of Venus. Van Semiramis wordt beweerd dat zij de vrouw van Nimrod is geweest, zodat het teken van onderwerping aan Nimrod de beeltenis was van Nimrods vrouw, met een duif op haar hoofd, met uitgespreide vleugels als de horens van de nieuwe maan. Liet Nimrod zich aanbidden als de Zon, dan moest zijn vrouw vanzelfsprekend ook de positie van een godheid innemen. Zij werd de heilige moeder, de grote hemelse beschermvrouwe, de bron van voorspoed voor allen die onder Nimrods banier leefden.

De bijbel zegt, dat Nimrod “een geweldig jager was voor het aangezicht des Heren” (Gen.10:9). De Targum van Jonathan legt dit als volgt uit: “Hij was de machtigste oproermaker tegen de Here, die er ooit op aarde was”. De Jeruzalemse Targum verklaart, dat hij “machtig in de zonde was voor Gods aangezicht, een jager van mensenkinderen, die hen opruide om de raad van Sem te verlaten en die van Nimrod op te volgen. Vandaar het spreekwoord, waarmee een goddeloze onderdrukker werd aangeduid: een geweldig jager voor het aangezicht des HEREN”. Rabbi Jarchi verklaart, dat Nimrod de meest onbeschaamde goddeloze was, die de wereld ooit heeft gekend; iemand die er niet voor terugdeinsde om God in het aangezicht te slaan. Met bruto geweld en aardse wijsheid legde hij de grondslag voor een nieuwe godsdienst, die de ware God geheel afschafte, en de mensen bracht tot de aanbedding van zon, maan, en sterren, verpersoonlijkt in hemzelf, zijn vrouw, zijn bloedverwanten en voornaamste volgelingen. Dit alles werd afgebeeld in zijn afgodische standaard, het symbool van zijn koningschap.

Het is een dwaling om te menen dat afgoderij ten gevolge van een geleidelijke ontwikkeling is ontstaan. De afgoderij is in de historie plotseling opgekomen. Zij kwam tot stand doordat één man zich moedwillig tegen God verzette. De tirannieke eerezucht van een vorst, die zijn onderdanen zo krachtig mogelijk aan zich wilde binden, lag eraan ten grondslag. Geestelijke hoererij ontstond in het oude Babylon tijdens de regering van haar eerste koning, de grote Nimrod, de zoon van Kush, *Bar-Cush* of *Bacchus*, die later door de Grieken en Romeinen werd vereerd als de god van de overvloed. Alle heidense godsdiensten zijn te herleiden tot deze éne bron.

Het plan van Nimrod werd verijdeld doordat God de spraak van de mensheid verwarde (Gen.11:7-9). Zo werden zij gedwongen om zich te verspreiden en hun torenbouw te staken. Maar de godsdienstige vernieuwingen die Nimrod hun had bijgebracht, waren ze helaas niet vergeten. Die giftige zaden werden in elk nieuw woonoord opnieuw geplant en ze tierden welig tijdens de volgende fasen van de wereldgeschiedenis. Welke veranderingen er ook in aangebracht werden, de familierelatie bleef bestaan. Het was in alle eeuwen het oude Babylon, moeder van de hoeren en van de gruwelen der aarde.

Dronken

Van de vrouw uit Openb.17 wordt gezegd, dat “zij die op de aarde wonen, dronken zijn geworden van de wijn van haar hoererij” (vs.2). Van het heidens of pauselijk Rome kan dit niet worden gezegd, want talloze mensen zijn nooit onder haar invloed gekomen. Tot “hen die op de aarde wonen” behoren ook volken die reeds bestonden voordat Rome opkwam, en volken die buiten de invloedssfeer van Rome leefden. De wijn van Babylon was al gebotteld vóór de Babylonische spraakverwarring. Aangezien de mensheid vanuit Babel werd verstrooid kwam hij in elk land en bij elk volk onder de hemel terecht. Ieder volk heeft in meerdere of mindere mate deel aan de bedwelmende drank van de oude hoer, die de hele aarde heeft bezoedeld.

De beker die zij in haar hand heeft, is van *goud* (Openb.17:4). De vrouw heeft maar één beker, want elk godsdienstig systeem dat de wereld heeft besmet, is op hetzelfde beginsel gebaseerd: dat de mens de inzettingen van God terzijde schuift en er door hemzelf bedachte inzettingen voor in de plaats stelt. Vrijzinnigheid en de dwaze oppervlakkigheden van het Protestantisme vallen er net zo goed onder als de afgoderij en de onderdrukkingen van het katholicisme. Ze stoelen beiden op de praktijken van het oude Babylon.

De vrouw heeft niet alleen anderen te drinken gegeven, maar zij is ook zelf dronken, “dronken van het bloed der heiligen en van het bloed der getuigen van Jezus” (17:6). In haar werd gevonden het bloed van profeten en heiligen en van *allen*, die geslacht zijn op de aarde (18:24). Dit bewijst dat de grote hoer niet het Rooms-katholicisme is, want de bijbelse profeten waren al honderden jaren dood, voordat het pausdom opkwam; en vele heiligen stierven als martelaren voor het geloof, eer er een pauselijk stelsel bestond. Uit deze teksten blijkt bovendien, dat de hoer niet het heidense Rome is. Want de oudtestamentische profeten waren gestorven, vóórdat Romulus, de stichter van de stad Rome, zelfs nog maar geboren was; en ontelbare martelaren vielen voordat Rome bestond. Ofschoon de Romeinse macht zich ook dronken heeft gemaakt van het bloed der getuigen van Jezus, is zij toch niet schuldig aan het vergieten van *al* het martelaarsbloed dat ooit op aarde heeft gestroomd.

Wel staat het buiten kijf, dat alle heiligen, profeten en getuigen van God, die ooit op aarde zijn vervolgd en vermoord, zijn omgebracht door afgodendienaars of door aanhangers van een valse ideologie. Overal waar een dergelijke vervolging plaatsvindt, en waar heiligen vanwege hun overtuiging worden gedood, is de grote hoer werkzaam. Het is altijd weer de oude Nimrod, die zijn wil met geweld doordrijft, tegen Gods geopenbaarde wil in.

Wateren en bergen

De geheimzinnige vrouw “zit aan vele wateren” (17:1). Volgens de engel zijn dit “natiën, en menigten, en volken en talen (17:15). De uitgestrektheid van deze “wateren” strookt niet met de uitbreiding van de pauselijke heerschappij. Ofschoon de jurisdictie van de katholieke kerk zich over vele volken, menigten, natiën en tongen uitstrekt, zijn er ook vele landen, waar zij niets in te brengen heeft. Datzelfde gold ook voor het heidense Rome: er waren volken en natiën en talen, die zich buiten het machtsgebied der Caesars bevonden. Als we de Schrift letterlijk nemen, dan hebben we hier niet te denken aan de volken der aarde uit één bepaalde periode, maar van alle tijden, sedert er volken bestaan. Alleen wanneer we deze geheimzinnige vrouw opvatten als de stelselmatige vervreemding van God in haar totaliteit, zoals die zich in elke valse godsdienst openbaart, wordt duidelijk dat alle “volken, en menigten, en natiën en talen” tot het grondgebied van de hoer behoren. In elke fase van de wereldgeschiedenis heeft zij bij elk volk en bij iedere taal “gezetten”, vanaf het ogenblik waarop de mensheid in taalkundige groepen uiteen is gegaan.

Verder zag Johannes de vrouw zitten “op een scharlakenrood beest, dat vol was van godslasterlijke namen, en het had zeven koppen en tien horens” (17:3). De “wijsheid” (d.w.z. de zin en bedoeling der voorstelling) is, dat “de zeven koppen zeven bergen zijn, waarop de vrouw gezeten is, ook zijn het zeven koningen” (17:9-10). Op grond van deze tekst menen velen, dat het visioen betrekking heeft op de stad Rome, aangezien Rome “stad van de zeven heuvelen” wordt genoemd. Maar dit argument is ongegrond. De heuvels van Rome zijn beslist geen bergen. Wie Rome heeft gezien, zal dat kunnen beamen. Bovendien zijn talloze andere steden ook op zeven heuvels gebouwd. Wie Openb.17:9-10 als een verwijzing naar *letterlijke* heuvels opvat, hecht zelfs een totaal verkeerde betekenis aan de woorden van de engel.

Een *berg*, d.w.z. een verhevenheid op het aardoppervlak, is in de Schrift het beeld van een koninklijke heerschappij of een gevestigd gezag. Nadat hij door God was gered en opnieuw tot koning over heel Israël was aangesteld, zei David: “HERE, door uw welbehagen had Gij mijn berg bevestigd” (Psa.30:8). Tegen Babylon sprak de Here: “Zie, Ik zal u, gij berg des verderfs, die de hele aarde hebt verdorven!” (Jer.51:25). Het messiaanse rijk wordt in de profetie vergeleken met een losgeraakte steen, die tot een grote “berg” wordt en de hele aarde vervult (Dan.2:35). De engel in het boek Openbaring gebruikt het woord “berg” eveneens in figuurlijke zin. Van zijn woorden geeft hijzelf een verklaring. Hij zegt niet alleen: “De zeven koppen zijn zeven bergen, waarop de vrouw zit”. Maar hij voegt er onmiddellijk aan toe: “en het zijn zeven koningen”. De Statenvertalers hebben in vers 10 ten onrechte het woordje *ook* ingevoegd. De bergen zijn volgens de uitleg van de engel geen rotspieken, maar het zijn koninklijke of keizerlijke machten. De tekst wijst niet op het pausdom of op de stad Rome. Geen van die beiden heeft ooit zeven wereldrijken beheerst.

De engel zegt, dat het zeven “koningen” of “rijken” zijn. De vrouw rijdt op de machten der wereld; zij bezielt, leidt en bestuurt die, maar is zelf niet één van hen; zij staat boven die allen, zodat zij haar vleien, door haar betoverd en bestuurd worden, niet via de teugels van de macht maar via het lokaas van de hoererij. De vrouw overleeft alle koninkrijken. We zagen hoe ze bij Nimrod is begonnen, de naam Babylon draagt, en niet zal verwoest worden vóór de dag van het gericht. De zeven koninklijke bergen, waarop zij rijdt, moeten dus de geschiedenis van de hele tussentijd beslaan (of er zou een tijdperk in het verleden moeten zijn, waarin zij niet bestond, maar volgens de Schrift is dat niet zo).

Van de genoemde zeven “bergen” wordt gezegd: “vijf ervan zijn gevallen, één is er nog en de andere is nog niet gekomen, en wanneer hij komt, moet hij korte tijd blijven” (17:10). Welk wereldrijk bestond er, toen Johannes zijn boek schreef? Zonder twijfel was dat het Romeinse rijk. Vijf anderen, van dezelfde klasse, waren er aan voorafgegaan - maar in Johannes’ tijd waren ze al verdwenen. In de wereldgeschiedenis waren er vijf grootmachten geweest, die op het machtige Rome leken en die het volk Israël hadden onderdrukt. Wanneer we teruggaan in de tijd, dan waren dit: Griekenland-Macedonië, Medo-Perzië, Babylon, Assyrië en Egypte; niet méér en niet minder. De voor de hand liggende opvatting van de engelboodschap brengt ons dus tot de overtuiging, dat de zeven bergen zeven grote wereldmachten zijn, die zich uitstrekken vanaf het begin van de wereldgeschiedenis tot op het einde. Daniël noemt in zijn boek een kleiner aantal. Hij rekende van zijn eigen tijd af en zag in de geschiedenis vooruit. Johannes ziet zowel om als vooruit. Wat bij Daniël het eerste wereldrijk is, is bij Johannes het derde, en wat bij Johannes het zesde is, is bij Daniël het vierde. Beide reeksen van visioenen zijn geïnspireerd door Gods Geest. Ze stemmen volmaakt overeen.

Alle wereldrijken waren minnaars van de hoer, verdedigers van de valse godsdienst en begunstigers van geestelijke hoerij. Hoewel de dienst van de ware God soms de gunst van de wereldse macht verwierf, wisten de machthebbers haar dan spoedig te bederven en voor hun eigen doeleinden aan te wenden. Zo zal het ook gaan in het laatste rijk, dat nog komen moet.

Gericht

Er komt een dubbel gericht over deze grote hoer. Niet alleen wordt haar val tweemaal genoemd, maar ook wordt er een tweetal oordelen beschreven, en wel op verschillende tijdstippen.

Aanvankelijk draagt het beest de vrouw; maar de engel zegt dat de tien hoornen (of koningen) in gemeenschap met het beest de hoer later zullen “haten, haar berooid zullen maken en naakt, haar vlees eten en haar met vuur verbranden” (17:16). Hier hebben we het eerste gericht. In het volgende hoofdstuk (Openb.18) vinden we echter een ander tafereel. Daar neemt de ondergang van de hoer de vorm aan van het plotseling ineensinken van een grote stad, waarover diezelfde koningen klagen en jammeren (18:9).

Deze voorstellingen hebben hun grond in de verschillende standpunten van waaruit de vrouw wordt gezien. In hoofdstuk 17 wordt het grote Babylon getekend als een verborgen *beginsel*, dat gedurende de geschiedenis in verschillende centra is gevestigd, velerlei vormen aanneemt,

en zich op verschillende wijzen voordoet. De uiteindelijke vorm is die, waarin de tien koningen met het beest het aanvallen en verwoesten. Waarom ze dit doen is duidelijk genoeg. Het beest uit de zee en het beest uit de aarde zullen een volstrekt nieuwe godsdienst stichten. Die godsdienst willen ze, als symbool van hun heerschappij, aan de hele aarde opleggen. Daarom verklaren zij de oorlog aan alle godsdiensten, de ware zowel als de valse. Johannes zegt, dat zij zullen doden wie zich tegen hen verzet, en dat geen mens nog zal kunnen kopen of verkopen zonder dat hij hun merkteken aangenomen heeft. Alle godsdienstige bezittingen in tempels, kathedralen, moskeeën, kerken en kapellen zullen verbeurd verklaard en in beslag genomen worden. Wie tegenstand zal bieden of zal weigeren om zich te voegen naar de godsdienst van het beest, zal met het zwaard gedood worden. Dát wordt bedoeld met het “haten van de hoer, haar berooid maken en naakt, haar vlees eten en haar met vuur verbranden”.

Het grote Babylon is echter óók een *letterlijke stad*. De grote hoer wordt eens een wereldstad, de overrijpe vrucht van aardse wijsheid en menselijke afval. De val van Babylon is pas volkomen, wanneer die rijke en machtige stad is verwoest. De engel zegt ronduit: “De vrouw, die gij zaagt, is de grote stad, die het koningschap heeft over de koningen der aarde” (17:18). Zij is dezelfde die als systeem van valse godsdienst reed op alle wereldmachten, maar in haar laatste verschijningsvorm heeft zij de gedaante van een stad.

Van deze stad wordt beweerd, dat het een symbool zou zijn, of niet het letterlijke Babylon, maar Rome, Jeruzalem, Londen of New York. Gods Woord verschaft ons echter reden om te geloven, dat het oude Babylon herbouwd zal worden, als vervulling van wat in de Schrift is voorgezegd. De profetieën aangaande de verwoesting van Babylon zijn nog nooit volkomen vervuld. Jesaja kondigt aan, dat haar verwoesting plotseling zal komen uit de hand van de Almachtige; dat de heerlijkheid en schoonheid van die stad zullen worden “als Sodom en Gomorra, toen God ze ondersteboven keerde”, dat “het in eeuwigheid niet meer bewoond zal worden, noch bevolkt zal zijn van geslacht tot geslacht; geen Arabier zal daar zijn tent meer opslaan, geen herders zullen daar legeren” (Jes.13:19-20). Zo staat het ook in het boek Jeremia geschreven: “Babel zal tot steenhopen worden, een verblijf van jakhalzen, een voorwerp van ontzetting en een aanfluiting, zonder inwoner” (Jer.51:37). God zal haar: ”uitroeien zodat er geen inwoner meer in is, mens noch dier, maar een eeuwige woestijn” (Jer.51:62).

Uit twee feiten blijkt, dat de definitieve vervulling van deze profetieën nog moet komen. Allereerst plaatst Jesaja de verwoesting van

Babylon in de Dag des HEREN (Jes.13:6). Die dag is in zijn volle betekenis nog niet aangebroken. Zij breekt pas aan als Christus zal wederkomen. Indien de verwoesting, die Babylon plotseling zal treffen, tot de “dag des HEREN” behoort, dan moet Babel weer opgebouwd worden om het voorwerp van die verwoesting te kunnen zijn.

Bovendien is Babel nog nooit door alle vreselijke rampen getroffen, die de profeten aangekondigd hebben. Sodom en Gomorra zijn totaal vernietigd, maar Babylon nog nooit. Toen de Meden en Perzen het oude Babel aan de goddeloze Belsazar ontrukten, werd het niet geheel verwoest; zij maakten het immers tot één van hun koninklijke residenties. Babel bestond nog ten tijde van Alexander de Grote, die er kwam er te overlijden. In de tijd van de apostelen was het nog steeds een aanzienlijke plaats. Petrus schreef er zijn eerste brief (1 Pet.5:13). In 500 na Chr. waren er nog Joodse leerhuizen, waar de Babylonische Talmoed werd opgesteld. Babylon heeft meer dan 1000 jaar bestaan nadat het door Cyrus werd ingenomen. Zelfs in onze tijd² bevindt er zich nog een nederzetting op de plaats van het oude Babel, met ruim tienduizend inwoners. Schaapherders weiden er hun kudde en Arabieren spannen er hun tenten. Dus is Gods vonnis over Babylon nog nooit voltrokken. Het kán zelfs niet voltrokken worden, tenzij Babylon eerst in glorie wordt hersteld.

Handelscentrum

Uit vele Schriftplaatsen blijkt, dat Babel uiteindelijk het centrum van de wereldeconomie zal worden: de laatste wereldstad, die zal wegzinken onder Gods gerichten op de dag des HEREN.

Vijfhonderd jaar vóór de eerste komst van Christus werd aan de profeet Zacharia een merkwaardig visioen getoond. Nadat hij een grote vliegende boekrol had gezien met Gods vloek, die over de oppervlakte der hele aarde zou komen om de overtreders uit te roeien (Zach.5:1-4), zag hij ook een *efa*, een inhoudsmaat voor granen, met een *loden deksel*, het platronde gewicht dat werd gebruikt bij het wegen van zware lasten. Dat gewicht lag op de opening van de korenmaat, terwijl er aan elke kant een vrouw zat, die vleugels had als van een ooievaar, met wind in haar vleugels. De vrouwen tilden de efa op om haar weg te voeren. Onder het deksel in de efa bevond zich nog een andere vrouw, *goddeloosheid* geheten, de grote

² D.w.z. de tweede helft van de negentiende eeuw (noot van uw webmaster)

hoer die ook in Openb.17-18 wordt vermeld. De profeet verwonderde zich en vroeg, wat de gevleugelde vrouwen gingen doen met de efa waarin vrouwe Goddeloosheid was gezeten. De engel antwoordde: “Om voor haar een huis te bouwen in het land Sinear, opdat zij daar gevestigd en gesteld worde op haar plaats” (Zach.5:5-11).

Ontegengesteld is die combinatie van een inhouds- en een gewichtsmaat, met de gevleugelde vrouwen die haar dragen, en de wind in hun vleugels, een symbool van de koophandel, zoals die zich in de eindtijd zal ontwikkelen. Het bouwen van een “huis” voor die efa, en haar vestiging op haar eigen “plaats” kan niets anders betekenen dan het scheppen van een groot, onafhankelijk handelscentrum, met een eigen vorm van bestuur. De plaats van dat huis wordt uitdrukkelijk vermeld, en is *het land Sinear*. Welk land dat is behoeft niemand zich af te vragen. Toen de mensen vanaf de Ararat naar het oosten trokken, vonden zij daar een vlakte in het land Sinear (Gen.11:2-9). Toen Nebukadnezar, koning van Babel, het land Israël veroverde, nam hij Jojakim en een deel van het gerei van het huis Gods mee, en voerde die naar *het land Sinear* (Dan.1:1-2). In datzelfde land zal volgens het woord van de engel de koophandel, gedragen op machtige vleugels en voortgestuwd door gunstige winden, worden gevestigd op haar eigen plaats.

Deze profetie werd uitgesproken, lang nadat Babel was ingenomen door de Meden en Perzen. Gezien het tekstverband zal zij worden vervuld wanneer de vloek van God zal gaan over de ganse aarde, d.w.z. het tijdvak van de “toekomstige toorn”. Gelet op deze tijdsbepaling ligt de vervulling van Zacharia’s voorspellingen nog in de toekomst en houdt noodzakelijkerwijs de herbouw van het oude Babylon in als een economisch centrum, dat heerst over alle aardse regeringen. Gods woord verklaart dat Babylon de laatste wereldmacht zal zijn, en dat zij de beker van Gods gramschap zal moeten drinken op de dag des HEREN.

In het boek Openbaring wordt het grote Babylon dan ook een handelsstad genoemd. In Openb.18 draait alles om handel en geld, schepen, kooplieden en koopwaren. Wanneer de stad wordt verwoest, zijn het de “kooplieden der aarde” die over haar treuren en weeklagen, samen met de “zeelieden” die de goederen moesten vervoeren. De rouwklacht over Babylon lijkt op die over Tyrus (Ezech.26:15-18). Tyrus was ooit het middelpunt van de handel voor het hele Midden Oosten. In Babylon zal de Mammon worden aanbeden, de god van het geld. Net als Tyrus zal Babylon hoererij plegen door haar diensten te verlenen aan de meestbiedende.

HET GROTE BABYLON

Wanneer niet alleen Israëls buurvolken, maar ook het oude Babylon eenmaal is herleefd, dan is de komst van de Here Jezus nabij (Luk.21:29).

* * * * *